

breekbaar

* JOANY BUENEN *

for my Sisters

Eerste druk 2015

© 2015 tekst: Joany Buenen

Vormgeving omslag en binnenwerk: Caren Limpens

Omslagbeeld: Shutterstock

Auteursfoto: © José Leijten

Uitgeverij Leopold, Amsterdam / www.leopold.nl

ISBN 978 90 258 6791 1 / NUR 283

www.joanybuenen.nl

 @joanybuenen

Uitgeverij Leopold drukt haar boeken op papier met het FSC®-keurmerk.
Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

#InDeBus

‘Dag lieverd, veel plezier!’ Mama geeft me een kus op mijn voorhoofd.

Bijna al mijn klasgenoten zitten al in de bus en vanuit mijn ooghoek zie ik Sacha en Elise naar me kijken. Had mama me nu maar op de hoek van de straat afgezet met mijn weekendtas en rugzak.

‘Doei,’ mompel ik.

Met enorm veel tegenzin klim ik de bus in. Dan scan ik de gezichten. Bijna alle stoelen zijn bezet. Bij wie zal ik vandaag gaan zitten? Behalve Amber heb ik geen vriendinnen in de klas. Niet dat ik word gepest, maar Amber en ik zijn meestal met zijn tweetjes.

Sinds de eerste schoolweek zaten we bij elk vak naast elkaar, tot onze mentor, meneer Jaspers, zich er een paar weken geleden mee bemoeide. Hij vindt dat Amber en ik ‘te veel op elkaar zijn gericht’; we moeten meer ‘deel uitmaken van de groep’. Daarom heeft hij ons andere plaatsen toegewezen. Op de ouderavond heeft hij het met mijn moeder besproken. Kennelijk noemen de anderen ons ‘de Siamese tweeling’, wat nergens op slaat, want we lijken helemaal niet op elkaar. Amber en ik zijn gewoon heel close en we spreken het liefst elke dag met elkaar af. Daar is toch niks mis mee? Maar volgens mijn moeder had meneer Jaspers ‘wel een punt’. Dus zit ik tegenwoordig bij elk vak naast iemand anders. Het is supersaai om naast een jongen te zitten, want ik heb geen idee waarover we het dan moeten

hebben. Gelukkig zit ik bij Engels naast Janne en bij aardrijkskunde naast Kristen, dat is altijd wel gezellig.

Misschien kan ik me nu ook bij een van hen aansluiten? Hoopvol kijk ik rond, maar zij zitten al naast elkaar. De stoelen voor hen zijn nog leeg. Dat lijkt me dan de beste optie. Zenuwachtig baan ik me een weg door het middenpad, dat vol ligt met rugzakken. Als ik Sacha en Elise voorbijloop, kijken ze me uitdagend aan.

‘Dag mammie,’ zegt Sacha met een piepstemmetje.

‘Ik zal je heel, héél erg missen!’ roept Elise.

Ze lachen samen om hun flauwe grapje.

Net hyena’s, zou Amber zeggen.

Ik loop door en doe alsof ik ze niet gehoord heb. Als ik bij Janne en Kristen aankom, zijn ze druk in gesprek. Ik mompel ‘hallo’ en schuif voor hen naar de plek bij het raam. Volgens mij merken ze niet eens dat ik er ben. Snel doe ik de oordopjes van mijn iPod in. Ik heb muziek nodig, en wel meteen. *Let It Go* van Demi Lovato vrolijkt me vast op. Ik luister met mijn ogen dicht, tot er iemand op mijn schouder tikt. Ik kijk om en zie Jannes lippen bewegen. Haastig doe ik één oortje uit.

‘Hé Nora, is dat jouw moeder?’ vraagt ze.

Mijn blik volgt haar wijzende vinger en ik zie mijn moeder op de stoep uitbundig zwaaien. Alsof ik op wereldreis ga, in plaats van op kamp.

‘Eh, ja,’ zeg ik. Ongemakkelijk steek ik mijn hand op. Waarom gaat ze niet gewoon naar huis, zoals de andere ouders? Nu sta ik ook al voor paal bij de enige meiden met wie ik wel leuk contact heb.

‘*O my God*,’ fluistert Kristen. ‘Mijn vader staat er ook.’ Ze verbergt haar gezicht in haar handen.

Naast mijn moeder is een man in een geblokt overhemd druk in de weer om foto’s te maken met een enorme spiegelreflexcamera. Kristen doet resoluut haar gordijntje dicht en zakt onderuit. De man

kijkt teleurgesteld en zegt iets tegen mijn moeder. Ze glimlacht en knikt. Nu volgt er vast een heel gesprek over puberende tienerdochters.

‘Ouders!’ lacht Janne. ‘Ze snappen er ook helemaal niks van.’

‘De mijne in elk geval niet,’ zegt Kristen. ‘Hopelijk vertrekt de bus snel. Waar wachten we eigenlijk op?’

Ik haal mijn schouders op. ‘Geen idee.’

‘Maar... Amber is er nog niet,’ zegt Janne verwonderd. ‘Waar is ze?’

‘Amber komt niet,’ zeg ik. ‘Ze heeft haar been gebroken.’

Kristen en Janne kijken me met grote ogen aan.

‘Gevallen met skaten. In Portugal,’ ga ik verder. ‘Ze is geopereerd. En nu zitten er allemaal pinnen in haar been.’

Al snel merk ik dat niet alleen Janne en Kristen naar me kijken. Om ons heen luisteren andere klasgenoten mee.

‘Wat rot zeg,’ zegt Janne. ‘Heeft ze erg veel pijn?’

‘Wel toen het net gebeurd was,’ vertel ik. ‘Nu krijgt ze natuurlijk pijnstillers.’

‘Hoe is ze gevallen?’ vraagt Kristen.

Ik denk even na. Amber wil vast niet dat iedereen het verhaal te horen krijgt over de skaterace tegen een meisje van acht. ‘Ze viel van een steile helling,’ besluit ik te zeggen. ‘En ze kwam heel verkeerd terecht. Haar been is op meerdere plaatsen gebroken.’

‘Wat een pech,’ zegt Janne.

‘Dan ben je lekker op vakantie en gebeurt er zoiets,’ zegt Kristen meelevend. ‘Ze zal wel heel erg balen dat ze het kamp nu mist.’

Ik knik, ook al weet ik dat Amber daar heel anders over denkt.

Dan onderbreekt meneer Jaspers het gesprek. ‘Jongens! Mag ik even jullie aandacht?’ Hij staat voor in de bus met een microfoon in zijn hand. Hij is meer casual gekleed dan anders, draagt sneakers en

heeft een pet op zijn hoofd. ‘Het is bijna zover! Over enkele ogenblikken vertrekken we richting de Ardennen. Eerst heb ik nog een paar huishoudelijke mededelingen. Regel 1: er mag geen rotzooi achterblijven in de bus. Als je iets eet of drinkt, zorg dan dat je je rommel netjes opruimt. Regel 2: dit kamp draait om gezelligheid. Geen geklier of geruzie. We zijn één grote groep en iedereen hoort erbij. Regel 3: zometeen levert iedereen zijn of haar telefoon in.’

Wat?! Dit kan hij niet menen. Er gaat een golf van afkeurende geluiden door de bus.

‘Nee jongens, ik meen het serieus,’ zegt meneer Jaspers. ‘Jullie zitten altijd maar naar dat schermpje te kijken. Dit kamp draait om lol maken. Echte lol. Niet om YouTube-filmpjes of Instagram en Facebook-selfies. Mijn besluit staat vast.’

De moed zinkt me in de schoenen. Vijf dagen op kamp zonder met Amber te kunnen appen...?

‘Maar meneer,’ begint Elise. ‘Ik moet mijn ouders elke dag een update geven.’

‘Ja. Mijn moeder wil dat ik het haar laat weten als we veilig zijn aangekomen,’ zegt Sacha.

Ik rol met mijn ogen. Zijn ze nu opeens zelf moederskindjes?

‘Niks aan de hand,’ zegt meneer Jaspers. ‘Jullie mogen elke avond een kwartier lang op je telefoon. Maar de rest van de tijd gaan ze in de kluis.’

De hele klas protesteert. Meneer Jaspers klapt in zijn handen. ‘Even stil, alsjeblieft! De telefoondiscussie is hierbij gesloten. Ik heb nog één belangrijke mededeling. Amber heeft afgelopen weekend haar been gebroken. Ze is geopereerd en moet voorlopig in het ziekenhuis blijven. Ze kan er dus niet bij zijn deze week. Dat is natuurlijk ontzettend jammer.’

‘Nou, ontzétend,’ zegt Sacha op gemene toon.

Elise giechelt en kijkt of ik kijk.

Dat ze onaardig doen tegen mij is één ding, maar als ze aan Amber komen, word ik woest. Ik zend een boze blik hun kant op.

‘Laat ze maar,’ fluistert Kristen. ‘Ze zijn het niet waard.’

Ik knik. Toch gaat de rest van wat meneer Jaspers zegt totaal aan me voorbij. Verdrietig kijk ik uit het raam en zie hoe mijn moeder haar duimen opsteekt. Ik zwaai niet als de bus in beweging komt, maar kijk wel tot mama langzaam veranderd is in een stipje in de verte en we uiteindelijk de hoek om slaan. Ik zie vertrouwde straten voorbijflitsen en voel me met elke kilometer zenuwachtiger. Dit wordt de langste week van mijn leven en ik moet erdoorheen, in mijn eentje. Ik ben boos op mijn moeder, omdat ze me niet ziek wilde melden, hoe erg ik ook heb gesmeekt. Ik ben boos op Amber, omdat ze zo nodig moest skaten in de heuvels. Maar het maakt niks uit. We zijn al vertrokken en er is geen weg meer terug. Voor in de bus begint meneer Jaspers al met het innemen van telefoons. Voordat hij bij mij is, stuur ik Amber nog snel een berichtje.

Meneer jaspers pikt alle telefoons in. snik! 😞
mis je nu al. 🙄🙄🙄
beterschap! xNora